SPOT

NÅR HÅN OG LATTERLIGLIGGØRELS

7·2016

FUNDAMENTALT
I LYSERØD FORFATNING

LEDER: LAD IMAMERNE TORDNE TOMT OG DUMT – I FRIHED OG FRED

Der var engang, da Danmark med en vis ret kunne kro sig og føre sig frem som foregangsland på det farlige forkætrede felt, vi kender som ytringsfrihed. Der var engang, da vi kunne kalde os frisindets fædreland, og hylde det princip, at frisind er andet og mere end blot frisind blandt ligesindede. Der var engang, og det var i 1945, lige efter krigen, da frisindets fremmeste fortaler, Poul Henningsen, forsvarede ytringsfrihed for nazister og prægnant fastslog en sandhed, der er lige så elementær, som den kan være svær at holde sig efterrettelig: 'Hvis der ikke foregår udskejelser og misbrug af ytringsfriheden, så har vi ingen'! Gang på gang var Danmark i front med frihed. Vi frigav pornografi som de første. Vi gav Kreml friløb til at sponsere udbredelse af kommunistisk propaganda. Vi havde røde lejesvende til at befolke medierne. Vi lod provokunstnere lave Jesus-film. Og ja, sidenhen, for ti år tilbage, udvidede vi også religionssatiren til også at omfatte karske, ikonoklastiske streger af profeter. Hver eneste gang var der selvfølgelig rigtig mange, der blev pissestødt på manchetterne og råbte op om krænkelser og forbud. Men hver gang var vi flere danskere, der vidste bedre: At ytringsfrihed er det bedste guld. Selv da verden brændte som under Muhammed-krisen stod vi imod. Hvis ytringsfrihedsniveauet skulle globaliseres, var alle de andre, der skulle op på vores niveau. Trækkes det mindste ned, ville vi under ingen omstændigheder.

Og så i dag ... ak, hvor forandret. Nu ivrer en regering, godt bakket op af en islamforskrækket folkestemning – den lamme Løkke, den principløse Pind, den hulbrystede Haarder fra noget, der vover at kalde sig Danmarks liberale parti – for at kriminalisere indtil videre ikke nøjere specificerede 'religiøse og teologiske ytringer', fordi disse angiveligt 'undergraver samfundsordenen, dansk lov og danske værdier'. Mon disse vindbøjtler, der forsvarede Muhammedkarikaturerne, gør sig klart, at de er ved at bombe foregangslandet Danmark tilbage til ytringsfrihedens stenalder? Som om de ti års reflekteret debat om ytringsfrihedens forrang over krænkede følelser slet ikke havde fundet sted? Som om det hele tiden slet ikke havde drejet sig om ytringsfrihed per se, men alene om friheden til eksklusivt at ytre det, vi selv er enige i. Om vores frihed og ikke de andres. Som om ikke enhver af denne verdens despoter ville nikke anerkendende og række ud til dette nye repressive Danmark: 'Nåh, så I vil forbyde undergravende ytringer? Jamen, det forstår vi så udmærket – præcis sådan gør vi også hos os!'.

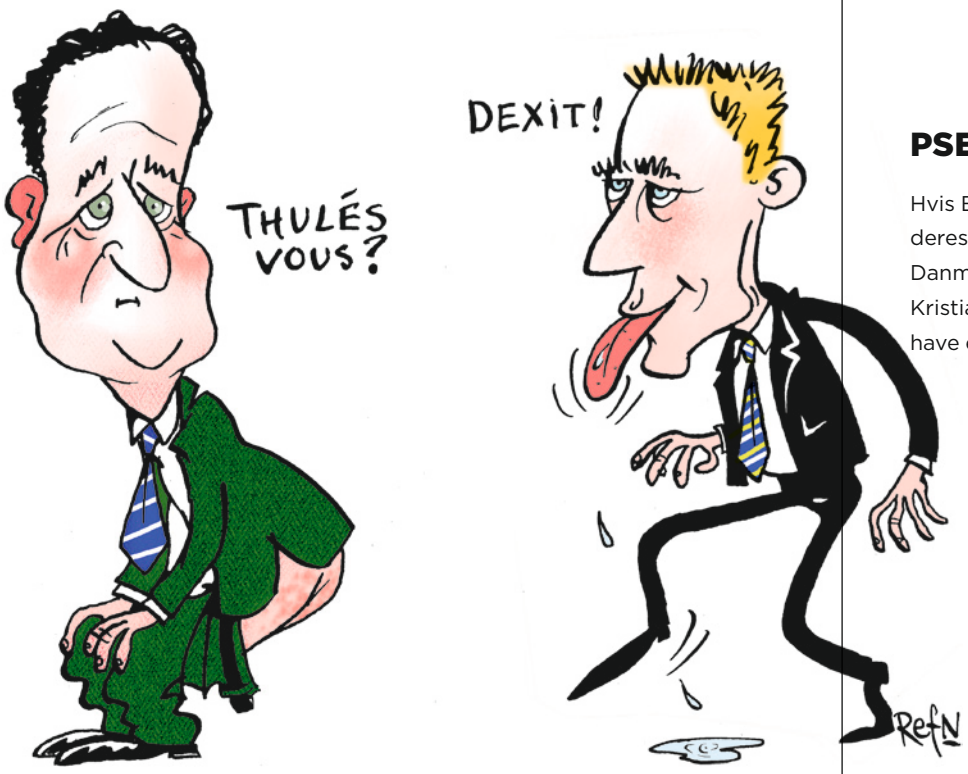
Allah skal vide, at imamytringer er noget af det mest utålelige i verden ved siden af telefonsælgere og nedgroede negle. Men selvfølgelig skal reaktionært fromhedsidioti også kunne finde udtryk i ord. Og skulle disse ord udløse forbryderisk adfærd, er det alene denne der skal straffes! Gerningen, ikke ytringen! Direkte voldsopfordringer i forvejen forbudt, og denne indskrækning er alt rigeligt. Slår man først ind på det her skitserede ulykkesspor, er det ikke godt at vide, hvor det hele ender. Dét spørgsmål ligger lige nu i hænderne på de forfatningsretslærde, der skal tage stilling, hvor 'kanten af grundloven' – som statsministeren siger, han vil gå til – befinder sig. Stå fast, forfatningsnørder! Yderligere indskrækninger må ubetinget modarbejdes. Indføres de alligevel, vil SPOT føre an i civil ulydighed og arbejde for at garantere de herefter forbudte ord masseudbredelse i nærværende satiriske organ, ligesom imamer, prædikanter og andre forfulgte skægabetosser vil blive tilbudt fast ophold som gæsteskribenter med plads til at forkynde deres åndsformørkede tungetale. Imellem SPOT og imamerne er der en god symbiose: De har længe hørt til vores yndlingsofre. Vi har brug for deres tåbeligheder for at kunne udlevere dem til spe. Selv de naragtige frihedsforagteres frihed bør der værnes om. Om end vi ikke gør det for deres smukke fanatikerblikkes skyld. Vi gør det udelukkende fordi det er os magtpåliggende, at Danmark ikke ender med at blive en dødssyg slyngelstat blandt alle de andre.

NIL

SPOT
NÅR HÅN OG LATTERLIGGØRELSE IKKE ER NOK

Redaktion: Mia Mottelson, Annette Carlsen, Lars Refn, Gitte Skov, Dennis Meyhoff Brink, Torben Wilhelmsen, Erik Petri, Niels Ivar Larsen, Frederik Stjernfelt, Jens-Martin Eriksen, Nikolai Lang.
28. april 2016

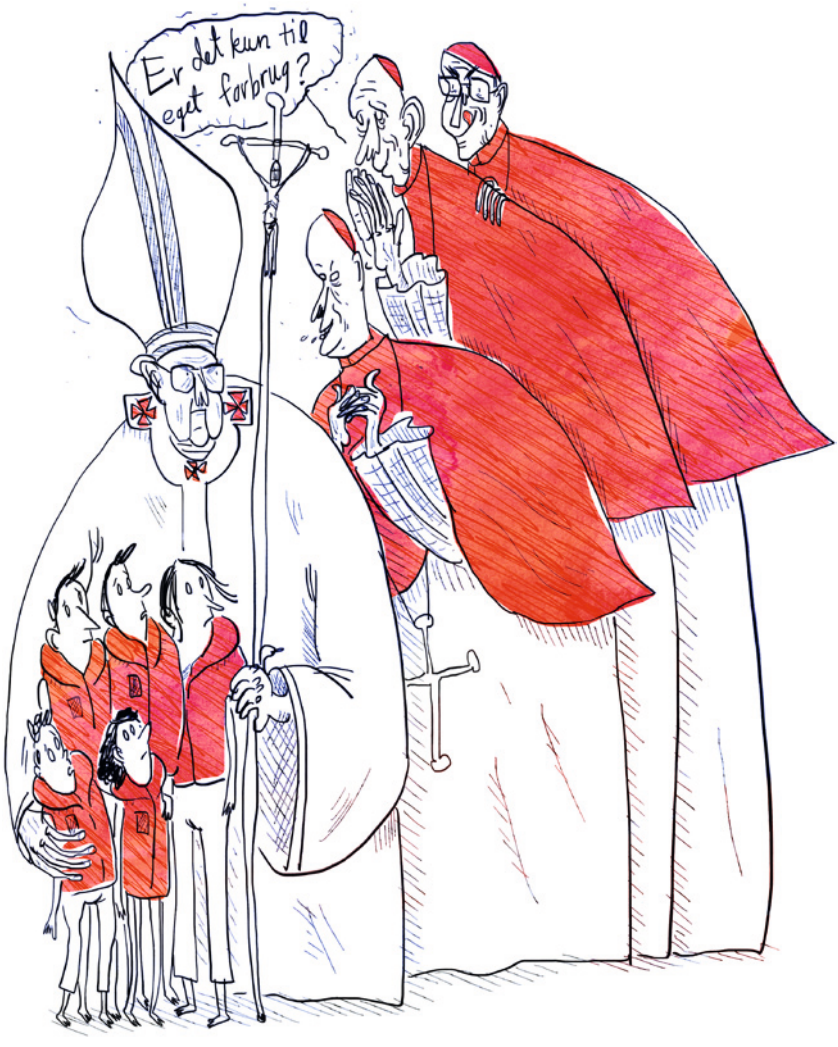

PSEUDO ENGLÆNDERE ...

Hvis Briterne stemmer sig ud af EU ved deres folkeafstemning den 23. juni bør Danmark følge efter – i hvert fald mener Kristian Thulesen Dahl (DF) at vi også skal have en folkeafstemning – Brexit = Dexit

FRA ASKEN TIL SKÆRSILDEN:

PAVEN BRINGER ASYLANSØGERE TIL VATIKANET

ERDOGAN:

FARVERIG OG FULD AF LORT

EN HOLDBAR FORRETNINGS-MODEL

Ateistisk Selskabs bykampagne har endtil videre fået op mod 3000 mennesker til at melde sig ud af folkekirken.

ERKLÆRING: **ATEISTEN LEVER ET FATTIGT LIV**

AF RABBI FRANKEL, FADER FRANS OG KALIF SØRENSEN

I otte nøje overvejede punkter følger her Det Endegyldige Bevis for, at ateistens liv er tomt, indholdsløst, meningsforladt og på alle måder fattigere end de troendes liv. Vi takker vores Gud i det høje for at have givet os indsigt i disse ubestridelige ulemper ved den troløshed, som i denne tid breder sig som en pest i Gamle Danmark.

- Ateisten har aldrig fået tilsendt en krage fra himlen, hvis tæer fortæller ham, hvordan han skal leve sit liv.
- Ateisten kender ikke til noget hus, hvor han hver uge kan høre et æsel skryde på en scene.
- Ateisten har ikke noget telefonnummer, hvor han til enhver tid kan indtale sin ønskeseddel.
- Ateisten har ikke nogen sutteklud, han kan gnaske på, når han en dag møder manden med leen.
- Ateisten har ingen far, der giver ham lov til at skalte og valte med sin viv.
- Ateisten har ikke noget pænt papir, han kan pakke sin afsky over for anderledes-knaldende ind i.
- Ateisten har intet kostume, som får ham til at se ud som en stakkels forfulgt minoritet.
- Ateisten har ingen mørk fangekælder, som han kan hævde, at folk bliver lukket inde i, hvis de ikke makker ret.

HJEMMEVÆRNET SKAL BRUGES TIL BEVOGTNINGSOPGAVER

NYHED: **DANTE TAGET I KULTUREL APPROPRIATION**

AF PETER PUNCH

Den italienske digter Dante Alighieri, som især er kendt for Den Guddommelige Komedie, er blevet taget i kulturel appropriation. Han har nemlig stjålet en række kulturelle udtryk fra flere underprivilegerede kulturer – først og fremmest fra antikkens græske og romerske kulturer. Det har ført til en storm af protester fra de berørte kulturer:

»Vi er mange, som føler os krænkede over, at en så privilegeret mand som Dante, der jo tilhører den kristne majoritetskultur, har stjålet en hel stribe af vores mytologiske figurer. Vi betragter dem faktisk som en del af vores identitet, og den har han ingen ret til at stjæle. Han viser slet ingen respekt for vores kultur, som han betragter som sit tagselvbord. Men det er faktisk vores hjerteblod, han har brugt til at pynte sin infernalske bestseller-komedie med«, udtaler Odysseus indigneret fra Helvedes ottende kreds.

Danske debattører støtter Odysseus

Herhjemme får Odysseus støtte fra flere debattører med sjovt hår. Politikens køns- og konehårsekspert Henrik Marstal mener således, at hele problemet bunder i, at Dante – som så mange andre – er blind over for sine privilegier som hvid mand:

»Som italiener er Dante jo indtil flere nuancer mere hvid end en græker som Odysseus, og derfor er han også mere privilegeret, da den hvide mand jo er den mest privilegerede i verdenshistorien. Det burde Dante tænke over, inden han bare sådan tager for sig af grækernes kulturelle udtryk. Og jo, det er da rigtigt, at folk som Freud og Joyce også brugte masser af figurer fra græsk mytologi, men de var meget mere respektfulde over for grækerne end Dante«, udtaler Marstal, der dog ikke vil komme nærmere ind på, hvorfor Dante var mindre respektfuld over for grækerne end andre.

»Ærlig talt ved jeg ikke en skid om Dante, men det er heller ikke særlig vigtigt, for det er jo det overordnede argument, det handler om, og det er jo, at den hvide mand er den mest privilegerede i verdenshistorien, hvilket aldrig kan gentages for ofte«, udtaler eksperten til Spots udsendte medarbejder.

En forbrydelse imod menneskeheden

Allerede forrige år tog Dante selv offentligt afstand fra sin Guddommelige Komedie, som han i dag betegner som sit livs største fejltagelse og som en forbrydelse imod menneskeheden:

»Det kan godt være, at millioner af læsere igennem århundreder har beundret min Guddommelige Komedie, men det er jo bare fordi, den er blevet kanoniseret af nogle hvide mænd. I virkeligheden er den dybt umoralsk, og jeg angrer, at jeg overhovedet skrev den. Det værste var, at jeg placerede alle grækerne i Helvedet, for det er jo en forfærdelig dæmonisering af et fremmed folk«, udtaler en tydeligt brødbetyngt Dante.

»Den Guddommelige Komedie er en forbrydelse imod menneskeheden, og jeg takker Gud for, at jeg endte her i Paradiset efter kun 666 års bodsøvelser i Purgatorium«, afslutter Dante fra en privilegeret position i det hinsidige.

KYSTBANESCOSIALIST VED ENDESTATIONEN

»Som du kan høre, så er jeg lidt pissed!«
Ja! Vibeke Schmidt, som er kredsformand hos socialdemokratiet i Helsingør, om renegaten Pernille Schnoor da hun valgte Alternativet.
— Jeg var lige ved at få rødvinen galt i halsen, udtaler Vibeke til B.dk

TIL ANGREB – SÅDAN CIRKA!

F 16-flyene, der snart drager til Syrien og omegn, er slidte og meget upræcise, og det passer meget godt, for det er ikke klart defineret hvem fjenden er.

De frie, ufrie fugle

EN FABEL

»Al frigørelse må jo starte et sted«, sagde en toneangivende fri fugl. For sin enkle iagttagelse høstede den frie fugl stort bifald hos sine egne, hvor man i de dage var meget optaget af spørgsmålet om frihedens fremme for dem, der ikke nyder godt af den. At frihedens store mål bedst nås bedst ved at at tage bittesmå forsigtige skridt ad gangen, var de fleste rørende enige om. Under alle omstændigheder måtte den jo komme indefra.

Nu meldte sig det store spørgsmål: Hvordan kunne burfuglene bedst bibringes forståelse for, at buret ikke nødvendigvis skulle forblive endestationen og ufrihed deres skæbne. Ligefrem at befale dem at forlade det for at slutte sig til de frie fugle, var naturligvis udelukket. Det ville være aldeles modproduktivt og kun få dem til at klynge sig til burets kendte omgivelser og synge med de fugle, de allerede var iblandt, med desto større hårdnakkethed.

Det bedste var nok at åbne fugleburet lidt på klem til det nærliggende bassin. Så kunne burfuglene selv om, hvorvidt de nu havde lyst til at flyve ud over det dybe vand. Og om de havde mod til at gå op imod burvogterne i deres midte. Men skulle lugen åbnes indefra eller udefra? Det var ikke så let at afgøre, men at nogen fandt det sidste utilbørligt, siger sig selv, og hvordan kunne man overhovedet være sikker på, at burfuglene tragtede efter den såkaldte frihed uden for buret, siden buret jo nu engang var blevet etableret? Det var der vel en grund til, ikke sandt? Buret, som godt nok var nyt i landskabet, generede desuden ikke nogen af de frie fugle, der kunne passe deres dont som hidtil.

At vejen til friheden blev bedst åbnet på denne let lindende måde, var et synspunkt, der vandt gehør. Især, fordi man på den måde kunne blive fri for den ubehagelige skræppende ufred, der ville kunne forventes, hvis en eller anden skinger maksimalist fandt på helt at foreslå bure afskaffet og lade alle fugle flyve frit i egne valgslægtskaber. Der var trods alt ikke nogen grund til at lægge sig ud med vogterfuglene og da slet ikke med de frygtede kampfugle, som man vidste, kunne være der, og som man allerede havde gjort særdeles ubehagelige erfaringer med.

Denne fremgangsmåde med at fremvise et bassin og åbne på klem blev også rost af flere, fordi man måske herved kunne sikre, at burfuglene ikke blev fremmedgjorte over for eller kom til at sætte sig op imod de vogterfugle, der så selvbevidst inkarnerede indespærringskulturens højere mening og orden. Vogterfuglene havde for øvrigt en form for indforståede sympatisører blandt de frie fugle, der var af den opfattelse, at det ville være en stor skam, hvis alt for mange burfugle blev konverteret til frie fugle som de selv. Man må vel også være fri til at være ufri, hvis det nu er det, man vil, blev det fremført. På sin vis var de også mere pyntelige i deres bure, burfuglene, hvor de med deres fremmedartede fjerdragter bidrog til en større ornitologisk mangfoldighed, og noget sådant kan ingen jo være imod. At det var nødvendigt at tage hensyn til de nydende betragtere af de indespærrede fugle og ikke berøve dem dette syn fra deres egne frie betragtningspunkter, var ikke en ualmindelig holdning.

Hvordan historien ender, vides ikke, men de første burfugle har da fundet vej til bassinet, hvor de lader til at have det herligt og plasker glade rundt, skønt de endnu er fastholdt i lænker, således at vi ikke risikerer, at de en skønne dag helt forlader buret. Det vil i sidste ende være op til dem selv. NIL

7 SPOT
NR 7 2016

SPOT GÆSTETEGNER:
MATT BORS / FROM OVER THERE

